



Fővárosi Ítéltábla

15.Gf.40.172/2025/7/II.

Felperes: felperes (cím1.)

Felperes jog képviselője: Dr. Szűr Balázs Ügyvédi Iroda (cím2.; ügyintéző: dr. Szűr Balázs ügyvéd)

Alperes: alperes (cím1.)

**Alperes jogi képviselője: Onder Ügyvédi Iroda (cím3; ügyintéző: dr. Onder Péter ügyvéd)**

Felperesi beavatkozó: felperesi beavatkozó (cím4.)

Felperesi beavatkozó jogi képviselője: Kohl Ügyvédi Iroda (cím5; ügyintéző: dr. Kohl József ügyvéd)

A per tárgya: szerződés Cstv. 40. § (1) bekezdésére alapított megtámadása és érvénytelenségének egyéb okokra alapított megállapítása

Elsőfokú bíróság: Fővárosi Törvényszék

Fellebbezéssel támadott határozat száma: 25.G.41.784/2024/16. számú ítélet

Fellebbezést benyújtó fél: alperes

Ítélet

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 5.835.650 (Ötmillió-nyolcszázharmincötözezer-hatszázötven) forint, a felperesi beavatkozónak pedig 2.831.783 (Kétmillió-nyolcszázharmincegyezer-hétszáznyolcvanhárom) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

### Indokolás

[1] Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy a felek között 2022. november 15. napján létrejött „Együttműködési megállapodás” megjelölésű szerződés érvénytelen, egyúttal kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 239.500.000 forintot, valamint 3.810.000 forint perköltséget. Kötelezte a bíróság az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesi beavatkozónak 3.175.000 forint perköltséget és 1.500.000 forint illetéket az állam javára.

[2] Ítélete indoklásában a tényállásról az alábbiakat rögzítette:

[3] A felperesi cég ügyvezetését 2019 februárjától a felperes többségi befolyással rendelkező tagja, felperesi tag1, majd 2022. augusztus 26. napjától édesapja, ügyvezető1 látta el. A felperes és a felperesi beavatkozó között 2020-2021. között filmtámogatási szerződések jöttek létre, amelyek folytán a felperesi beavatkozó összesen 294.000.000 forint támogatást nyújtott a felperesnek, az pedig vállalta, hogy a beavatkozó javára támogatási igazolásokat szerez be. A felperes a szerződéses kötelezettségének nem tett eleget, a beavatkozó javára igazolás kiállítására nem került sor. A felperes szerződésszegése folytán a felperesi beavatkozó 2022. március 2. napján kézbesített levelében tájékoztatta a felperest, hogy 135.000.000 forint tőketartozása áll fenn. A felperesi beavatkozó 2022. április 6. napján a felperessel szemben felszámolás elrendelése iránti kérelmet terjesztett elő. ügyvezető1 2022. november 3. napján megalapította az alperest, egyúttal annak ügyvezetőjévé is vált. 2022. november 15. napján a felperes és az alperes között „Együttműködési megállapodás” megjelölésű szerződés jött létre. A preambulum szerint a szerződés célja filmforgatókönyv fejlesztés és az ebből készülő játékfilm előkészítésében való együttműködés. A szerződést mind a két fél részéről ügyvezető1 ügyvezető írta alá. A szerződés II.1. pontjában a felperes vállalta, hogy az alperes részére megfizet 750.000 dollárt (USD), azaz 304.620.000 forintot. A szerződés IV.1. pontja szerint az elkészült forgatókönyvre vonatkozó szerzői jogok a feleket hozzájárulásuk arányában illetik. A szerződés V.1. pontjában a felek megállapodtak abban, hogy a produkció forgalmazásából származó bevételekből a szerződés mellékletét képező megállapodás szerinti arányban részesülnek. A szerződés V.2. pontjában a felek rögzítették, hogy a felperes által megfizetett összeget hozzájárulásnak tekintik, amely a film előkészítési, gyártási, utómunka szakaszára, előreláthatóan 5 évre „került megfizetésre”. A szerződés teljesítéseként a felperes 239.500.000 forintot fizetett ki az alperes részére. A szerződés szerinti film nem készült el, a szerződéssel összefüggésben a felek bevételben nem részesültek, a felperes részére pénzfizetésre nem került sor. A szerződés megkötése óta az alperesnek nem volt sem munkavállalója, sem árbevétele, sem kötelezettsége, a vagyona pedig lényegében a felperes által megfizetett pénzeszközből áll. A felperessel szemben 2023. szeptember 1. napján indult meg a felszámolás. A felszámolási eljárásban bejelentett hitelezői követelések összege több mint 358.000.000 forint.

[4] A felperes módosított keresetében elsődlegesen kérte, hogy a bíróság állapítsa meg, hogy a felek között 2022. november 15. napján létrejött szerződés érvénytelen, és az érvénytelenség jogkövetkezményeként az eredeti állapotot állítsa helyre oly módon, hogy az alperest kötelezze 239.500.000 forint visszafizetésére. Másodlagosan az érvénytelenség jogkövetkezményeként kérte az ellenszolgáltatás nélkül maradt szolgáltatás ellenértékének pénzbeli megtérítéseként kötelezni az alperest a fenti összeg megfizetésére. Harmadlagosan pedig az ellenszolgáltatás nélkül maradt szolgáltatás ellenértékének pénzbeli megfizetése címén 584.000 dollár megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Kérte továbbá az alperes perköltségben való marasztalását.

[5] A keresete jogalapjaként a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 40. § (1) bekezdés a) pontját jelölte meg.

[6] A vagyonsökkenéssel összefüggésben rámutatott: figyelemmel arra, hogy ugyanaz a személy járt el ügyvezetőként mindkét fél részéről, valamint az ügyvezető egyúttal a felperes többségi tagjának édesapja is, a vagyonsökkenést a Cstv. 40. § (3) bekezdésében foglaltakra figyelemmel vélelmezni kell. Rögzítette: a vagyonsökkenés egyébként bizonyított is, ugyanis a főkönyvi katon igazolja a pénz felperes általi megfizetését. Bár a felperesi mérlegben készletként szerepel a forgatókönyv, de valójában nem készült el, a felperes szolgáltatásban nem részesült az alperes részéről, az alperes mérlegében is csupán a felperes által fizetett pénzösszeg szerepel vagyonsként. Álláspontja szerint az el nem készült film megfilmesítési jogai forgalmi értékkel nem bírnak.

[7] A rosszhiszeműséggel kapcsolatban a Cstv. 40. § (3) bekezdés szerinti vélelemre hivatkozással kiemelte, hogy a rosszhiszeműség is bizonyított, ugyanis a felszámolás iránti kérelem beadása után került sor a támadott szerződés megkötésére, továbbá az alperest a szerződés előtt pár nappal alapították, nincs munkavállalója, csak ügyvezető jár el a képviselőjében.

[8] Az érvénytelenség jogkövetkezményeként elsődlegesen az eredeti állapot helyreállítását kérte a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 6:112. §-a alapján, amely a perbeli esetben a megfizetett összeg visszafizetését jelenti. A felperes részére szolgáltatás nem járt, így azt visszatérítenie sem kell. Másodlagosan az alaptalan gazdagodás megtérítését kérte, amennyiben a pénzszolgáltatás irreverzibilis lenne. Harmadlagosan az alperes által állított költségek levonása utáni 584.000 dollár megfizetését.

[9] Az alperesi védekezéssel szemben előadta, hogy ellenszolgáltatásban nem részesült a szerződésből eredően, a valódi cél a hitelezők kijátszása volt. Irreleváns, hogy a forgatókönyv elkészült-e, vagy sem, az egyébként sem tekinthető ellenértéknek. A felperes által fizetett pénz nem az alperesi szolgáltatás ellenértéke volt, hanem úgynevezett hozzájárulás, amelynek megtérülését a film bevételei biztosították volna, tehát a felperesi fizetés ingyenes volt.

[10] Utalt arra, hogy az alperes által csatolt megbízási szerződés szerint az alperes a forgatókönyv jogaival csak akkor rendelkezik, ha a megbízottnak megfizette a megbízási díjat. Ezt azonban az alperes nem bizonyította és nem is állította.

[11] Kiemelte: ügyvezetői az alperesi új céget a felperes fizetéseképtelen állapotában alapította, és helyezte át a támadott szerződés folytán a felperesi pénzvagyont. Az alperes alapításának, illetve a szerződés megkötésének gazdasági indokát azonban az alperes nem adta elő. Azt, hogy a támadott szerződés megkötése, és a pénz kifizetése gazdaságilag szükségtelen volt, támasztja alá az a körülmény is, hogy korábban, az alperes által állított, évekig tartó előkészületek alatt sem került sor új cég alapítására és vagyónátruházásra. A szerződés szerinti kifizetés folytán a felperes minden likvid pénzvagyont elvesztette, és indokolatlanul mondott le az esetleges részesedés egy részéről is. A vagyonsökkenéssel

kapcsolatban előadta, hogy az esetleges szerzői jogok nem minősülnek ellenszolgáltatásnak, a kifizetett pénz tényleges vagyonsökkenést okozott. Egy el nem készült film, be nem folyt bevételei nem alapozzák meg az alperesi védekezést.

[12] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását kérte.

[13] Érdemi védekezésében állította, hogy nem volt ingyenes a szerződés, tényleges gazdasági eredményt ért el az alperes, így vagyonsökkenésről eleve nem lehet szó. A szerződés folytán az alperes megbízási szerződést írt alá a forgatókönyv elkészítésére, amely forgatókönyv létre is jött, és jelentős értékkel bír. Az elszámolás szabályait a szerződés rendezi.

[14] A rosszhiszeműséget is vitatta a várható bevételek, valamint a szerzői jogokra figyelemmel, amelyek a szerződés IV.1. pontja szerint a felperest is megilletik. A szerződés célja a hitelezővel kötött támogatási szerződések folytán a felperes által már évekkorábban előkészített projekt gyártása volt az alperes részéről. A filmiparban gyakorlat ugyanis, hogy erre külön céget alapítanak.

[15] Az érvénytelenség kért jogkövetkezményével szemben hivatkozott arra is, hogy az eredeti állapot már nem állítható helyre.

[16] A felperesi beavatkozó kiemelte, hogy a felszámolás küszöbén a felperesnek a hitelezői érdekeket kellett volna figyelembe vennie. Ezzel szemben az alperesi cég alapítása, valamint az alperesnek való vagyontádas önmagában igazolja a felperes rosszhiszeműségét.

[17] Az alperes által csatolt előzményi dokumentációkkal kapcsolatban észrevételezte, hogy a bizonylatok részben a korábbi támogatási szerződésekkel kapcsolatos költségekre vonatkoznak.

[18] Az alperes által csatolt megbízási szerződéssel összefüggésben előadta, hogy a forgatókönyv már az előkészületi szakban elkészül, addig gyártásról nem is lehet szó. Ha mégis korábban már volt valamiféle gyártás és csak utána készült el a forgatókönyv, akkor nem érthető, hogy az alperes által megjelölt költségek pontosan mire, milyen gyártásra is vonatkoztak. Továbbá, figyelemmel arra, hogy támogatott produkcióról volt szó, a mozgóképről szóló törvény rendelkezései szerint a filmiroda dönt ezen támogatásra való jogosultságról. Ezen kérelemhez azonban már csatolni kell a forgatókönyv magyar változatát is. Ha tehát már korábban, a támogatási szerződések megkötésekor a felperes ilyen támogatásra jogosult volt, nem világos, hogy a támogatás iránti kérelméhez mi lett csatolva, illetve, hogy később, ehhez képest milyen forgatókönyv készült. Vagy már volt egy forgatókönyv, ez esetben nem érthető, hogy később, 2024-ben mi értelme volt másikat készíteni, vagy pedig nem két külön forgatókönyv készült, hanem ez az újabb forgatókönyv ugyanaz, mint a korábbi, csupán másik dátummal lett ellátva. A szerződés valódi célja tehát a hitelezők kijátszása volt. Az alperesi dokumentumok csupán formálisan kívántak alapot teremteni arra, hogy a felperes átmenthesse a vagyont egy másik cégbe a hitelezők kijátszása érdekében.

[19] Az elsőfokú bíróság a keresetet alaposnak találta.

[20] Az alperesi védekezésre tekintettel az elsőfokú bíróság elsőként azt vizsgálta, hogy a szerződés a felperes vagyonának csökkenését eredményezte-e. Az alperes által hivatkozott forgatókönyvvel kapcsolatban az elsőfokú bíróság megállapította, hogy maga az alperes sem jelölte meg pontosan annak esetleges értékét, és az általa csatolt okiratok sem voltak alkalmasak ezen állított „jelentős érték” bizonyítására. Kiemelte az elsőfokú bíróság, hogy a felperes megalapozottan hivatkozott arra, hogy az alperes által csatolt, forgatókönyv előállítására vonatkozó megbízási szerződés 4.4. pontja értelmében az alperes is eleve csupán akkor jogosult a forgatókönyvre vonatkozó vagyoni jogokat gyakorolni, amennyiben a megbízási díjat megfizette, ennek megtörténtét azonban maga az alperes sem állította. Mindezek alapján a forgatókönyvre való hivatkozás a felperesi vagyon csökkenésére vonatkozó vélelem megdöntésére nem volt alkalmas, függetlenül attól, hogy azt a felperes mérlegében eszközként feltüntették. Megjegyezte az elsőfokú bíróság, hogy a perbeli adatokból nem volt megállapítható az sem, hogy a felperes egyáltalán mi alapján lett volna jogosult a könyvelésében saját eszközöként feltüntetni az alperes által készített forgatókönyvet. Az alperes szintén alaptalanul hivatkozott arra, hogy a támadott szerződés szerint részben a felperest illetik a szerzői jogok, valamint a filmből származó bevételek, ugyanis a felek által sem vitásan a szerződéssel összefüggésben a mai napig semmilyen bevétel nem keletkezett. Ahogy arra a felperes is rámutatott, egy el nem készült filmből eredő, be nem folyt bevételek nem alkalmasak arra, hogy a vagyonszökkenés véelmét megdöntsék.

[21] Az alperes által állított, jelentős összegű várható bevételekkel szemben az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a vagyonszökkenést – az állított forgatókönyv, illetve szerzői jogok esetleges értékétől függetlenül – önmagában az is megalapozza, hogy a támadott szerződés IV. pontja, illetve az alperes saját állítása szerint is a felperes a szerzői jogokból, illetve a filmből származó esetleges bevételekből csupán részben részesül, azokat megosztotta az alperessel.

[22] Kiemelte az elsőfokú bíróság, hogy az alperes által csatolt okirati bizonyítékokkal szemben a felperes helyesen mutatott rá, hogy az A/2-4. sorszám alatt csatolt iratok a perben támadott szerződés keltét megelőző időszakban születtek, így relevanciával nem bírnak, sőt annak alátámasztására alkalmasak, hogy a film korábbi előkészítése során sem merült fel az alperes közreműködésének szükségessége. Az A/7. sorszám alatt csatolt okirat az alperes és egy perben nem álló cég közötti tervezet, amely egyrészről bizonyításra alkalmatlan, másrészről jelen jogvita érdemét nem érinti. Az A/8. sorszám alatt csatolt bizonylatlista szintén a megelőző időszakra vonatkozik, így a perben irreleváns, továbbá maga az alperes is a tárgyaláson úgy nyilatkozott, nem tudja, hogy ezen általa megjelölt korábbi költségek pontosan mire vonatkoztak. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a támadott szerződés a felperesi adós vagyonának csökkenését eredményezte.

[23] Az elsőfokú bíróság ezt követően a felperes (adós) rosszhiszeműségét vizsgálta, azaz azt, hogy a szándéka a hitelezők kijátszására irányult-e. A vélelmezett rosszhiszeműséggel szemben az alperes vitatását megalapozatlannak találta. Rámutatott: az alperes nem adta elő, hogy az alperes alapításának, illetve a szerződés megkötésének, és ebből eredően a hozzájárulás megfizetésének mi lett volna a racionális gazdasági indoka. A szerződés megkötésének szükségtelenségét támasztotta alá az az alperes által sem vitatott körülmény, hogy a korábbi, az alperes által állított, évekig tartó előkészületek alatt sem merült fel az új cég alapításának és a perbeli vagyonátruházásnak a szükségessége. Ezzel szemben önmagában a filmipari gyakorlatra való általános hivatkozás nem volt alkalmas annak alátámasztására, hogy a felszámolás iránti kérelem előterjesztését követően miért lett volna racionális gazdasági döntés az adósi vagyon átruházása egy új társaság javára, hiszen a

szerződés szerinti kifizetés folytán a felperes a likvid pénzvagyont elvesztette. Miután a fentiek szerint a szerződés megkötésének racionális gazdasági indoka nem volt, súlytalan volt az alperes állítólagos jelentős várható bevételekre való hivatkozása is, ugyanis az alperes nem adta kellő indokát annak sem, hogy a felperesi adós milyen okból osztotta meg ezen várható bevételeket és a szerzői jogokat az új társasággal, azaz a pénzvagyon átruházásán túl indokolatlanul lemondott a várható részesedés egy részéről is. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a szerződéskötés során a felperesi adós szándéka a hitelezők kijátszására irányult.

[24] Rögzítette az elsőfokú bíróság, hogy miután a szerződést mind a két fél képviselőjében ugyanaz a személy írta alá, a felperes helyesen hivatkozott arra, hogy az alperes a felperesi adós fentiek szerinti csalárd szándékáról tudott.

[25] A fentiekre figyelemmel megállapította az elsőfokú bíróság, hogy a támadott szerződés a Cstv. 40. § (1) bekezdés a) pontja szerinti feltételeknek megfelel, azt az adósnak a felszámolási eljárás lefolytatására irányuló kérelem bíróságra történő beérkezése napját követően kötötték, az adós vagyonának csökkenését eredményezte, az adós szándéka a hitelezők kijátszására irányult, és a másik fél erről a szándékról tudott. Az elsőfokú bíróság ezért az eredményes megtámadás folytán, a Cstv. 40. § (1a) bekezdése alapján megállapította, hogy a szerződés érvénytelen és kötelezte az alperest a felperes által az „Együttműködési megállapodás” folytán megfizetett 239.500.000 forint visszafizetésére.

[26] Az elsőfokú bíróság ítéletét az alperes fellebbezéssel támadta, kérte annak megváltoztatását és a kereset elutasítását, másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását.

[27] Fellebbezését azzal indokolta, hogy a törvényszék helytelenül értelmezte a jogszabályt és abból jogszabályellenes következtetést vont le. Fellebbezésében támadta a beavatkozás engedélyezéséről rendelkező végzést is, hivatkozva arra, hogy a beavatkozás engedélyezése jogellenes volt, a felperesi beavatkozó a hitelező pertársaként félként lehetett volna résztvevője a pernek.

[28] Álláspontja szerint tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a szerzői jog által védett forgatókönyv, mint jelentős értékkel bíró vagyonelem értékét figyelmen kívül hagyta és nem tartotta relevánsnak, ezáltal az ingyenesség felperesi állítását elfogadta. Tévedett továbbá az elsőfokú bíróság, amikor a projektársaság létrehozását indokolatlannak tartotta, holott arról kifejezetten jogszabály rendelkezik. Tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a jelentős értékkel bíró szerzői mű, továbbá a megvalósításhoz kapcsolódó bevételre vonatkozó követelés értékének a vizsgálata nélkül tett olyan megállapítást, hogy vagyonsökkenés következett be. Hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság e körben az anyagi pervezetési kötelezettségének nem tett eleget, amely hatályon kívül helyezési ok.

[29] Hivatkozott továbbá arra, hogy a forgatókönyv vagyoni jogaival való rendelkezés körében kétség nem merült fel, így érthetetlen, hogy az elsőfokú bíróság miért tett olyan megállapítást, hogy az alperes sem állította, hogy megszerezte volna a forgatókönyv vagyoni jogait. A teljes ellenkérelem és minden alperesi nyilatkozat ezzel éppen ellentétes és a vagyoni jogokkal való rendelkezést erősíti. Mindezek alapján, álláspontja szerint vagyonsökkenés nem áll fenn, e körben a felszámoló figyelmen kívül hagyta a peres felek között létrejött megállapodás rendelkezéseit, a létrejött szerzői művet, az ezen fennálló vagyoni jogokat. Hangsúlyozta, hogy a hitelezők kijátszása mint tényállási elem nem valósulhat meg egy olyan szerződés alapján, amely alapján szerzői mű jött létre, amelynek hátterében optimális várakozás szerint 63.840.000 USD prognosztizált bevétel, míg

pesszimista becslés szerint 44.520.000 USD prognosztizált bevétel áll, illetőleg a felperes mint elsődleges befektető részére a tiszta bevételek 75%-a „kerül megfizetésre”, továbbá a szerzői művek felhasználási jogai az „Együttműködési megállapodás” értelmében a hozzájárulás arányában a felperest is megilletik, amely vagyon értéket képvisel már jelenleg is.

[30] Rögzítette, hogy amennyiben a kereseti kérelem bármelyikének helye lenne, az eredeti állapot helyreállítása már nem lehetséges, illetőleg a felperesi kereseti kérelmek értelmezhetőségéhez elengedhetetlen a forgatókönyv mint vagyonelem körében a felperesi nyilatkozattétel és annak bizonyítékokkal való alátámasztása. Egy jelentős értékkel bíró szerzői mű figyelmen kívül hagyása a kereseti kérelmet önmagában megalapozatlanná teszi.

[31] A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására és az alperes másodfokú perköltségben marasztalására irányult. Rámutatott: a perben hozott ítélet ténylegesen a beavatkozó felperessel szemben érvényesített igényének megtérülését befolyásolja, amely az elsőfokú bíróság helyes döntésének megfelelően olyan védendő jogi érdek, amely megalapozza a beavatkozó részvételét az eljárásban. Kiemelte, hogy tényleges bevétel a felek között megkötött jogügyletből nem származott. Mivel ez a tény nem volt vitás, így további pervezetési kötelezettsége az elsőfokú bíróságnak e körben nem volt. A várt bevétellel kapcsolatos alperesi tény- és jogállítások határozottak voltak, azok bizonyítását az alperes megkísérelte. A forgatókönyvvel kapcsolatos alperesi állítások szintén kellően határozottak voltak, míg annak értéke a perben nem bírt jelentőséggel, így pervezetési kötelezettség ezen okokból kifolyólag sem terhelte a bíróságot. Alaptalanul hivatkozott az alperes arra is, hogy az elsőfokú bíróság a forgatókönyv mint vagyonelem értékét figyelmen kívül hagyta. A felperes kifejezetten vitatta, hogy a forgatókönyv kész műnek lenne tekinthető, illetve vitatta azt is, hogy az azzal kapcsolatos jogokat a felperes megszerezte volna. Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján jutott arra a következtetésre, hogy az alperes nem tudta bizonyítani, hogy a forgatókönyvvel kapcsolatos jogokat a felperes megszerezte, illetve annak értékét az alperes még állítás szintjén sem fogalmazta meg. Alaptalanul állította az alperes fellebbezésében azt is, hogy a bíróság a projektársaság létrehozásával kapcsolatos alperesi érvelést okszerűtlenül utasította el. E tekintetben lényeges körülmény, hogy az elsőfokú eljárás során az alperes nem hivatkozott arra, hogy a projektársaság létrehozása jogszabályi kötelezettsége volna. Ténylegesen kizárólag a „szakmában általános gyakorlatra” hivatkozott, amellyel szemben a bíróság az egyedi körülmények okszerű mérlegelése révén jutott arra a következtetésre, hogy a projektársaság létrehozásának tényleges gazdasági racionalitása nem volt.

[32] A felperesi beavatkozó kérte az elsőfokú ítélet helybenhagyását és az alperes perköltségben való marasztalását. Rámutatott: a hitelezőnek választási lehetősége van, hogy a perhez a felperes pertársaként csatlakozik célszerűségi pertársaságot létrehozva, vagy beavatkozóként lép a perbe. A beavatkozó ezen választási lehetőségre tekintettel a beavatkozóként való perbelépés mellett döntött, amelyet az elsőfokú bíróság engedélyezett. Az elsőfokú bíróság ítéletében okszerűen jutott arra a következtetésre, hogy a 2022. november 15-én kelt „Együttműködési megállapodás” megkötésére és a 239.500.000 forint alperes részére történő kifizetésére a felperesi vagyon csökkenését előidéző módon, a hitelezők kijátszása érdekében került sor. Az „Együttműködési megállapodás” 2022. novemberi megkötésekor a felperes volt ügyvezetőjének már pontosan tisztában kellett lennie azzal, hogy a felperes és a beavatkozó közötti, 2020-as és 2021-es filmtámogatási

szerződések megszűntek, és ennél fogva a felperes már nem a szerződések teljesítésére, hanem az ellenszolgáltatás nélkül maradt támogatási összegek visszafizetésére köteles. A 2020-as és 2021-es filmtámogatási szerződések alapján egyetlen adóigazolás beavatkozó részére való átadása sem történt meg, az alperes ezzel ellentétes nyilatkozatot a perben nem tett. Az adóigazolások intézménytől való beszerzésének, majd átadásának hiánya önmagában alaptalanná teszi a fellebbezés 19. pontja szerinti azon alperesi kifogást, hogy a teljes könyvelési anyag beszerzésére a perben nem került sor. Az a tény ugyanis, hogy a beavatkozó a filmtámogatási szerződések szerinti adóigazolásokat nem kapta meg két dolgot jelenthet: egyfelől azt, hogy a volt felperesi ügyvezető nem nyújtott be semmilyen költségelszámolást a intézményhez adóigazolás kiállítása céljából, vagy a volt felperesi ügyvezető benyújtott ugyan költségelszámolást, de a intézmény azokat nem fogadta el hitelesnek, ezért nem adott át adóigazolást a felperes részére. Kiemelte: az alperes által az elsőfokú eljárásban A/5. sorszám alatt csatolt, forgatókönyv megírására vonatkozó, 2023. október 11-i dátumú szerződés 4.4. pontja szerint az alperes a forgatókönyv feletti jogokat kizárólag a megállapodás 5.1 pontja szerinti díjazás (150 + 50 ezer USD) megfizetése esetén szerzi meg. Az alperes azonban nemcsak, hogy nem igazolta, hanem még csak nem is állította, hogy a szerződés szerinti díjazást megfizette volna. Ebből következően a perben nem volt bizonyított, hogy az alperes a forgatókönyvvel kapcsolatosan bármilyen jogot megszerzett volna, ennek megfelelően maga sem lett volna képes arra, hogy a forgatókönyvvel kapcsolatos jogokat az „Együttműködési megállapodásban” foglaltak szerint a felperesre átruházza. Feltéve, de meg nem engedve, hogy az alperes mégis megszerezte volna a forgatókönyvvel kapcsolatos szellemi jogokat, az „Együttműködési megállapodás” alapján ezen jogok nem kizárólag a felperest, hanem a felperest és az alperest közösen illették volna. Ugyanakkor az alperes nem bizonyította a végleges formában nem is létező és a felperes eszközei közé be sem került forgatókönyv értékét, és még csak tényállítást sem tett a forgatókönyv-tervezet értékét illetően, amelyből következően azt értéket képviselő műként nem is lehetett volna figyelembe venni.

[33] A fellebbezés nem alapos.

[34] Az elsőfokú bíróság a lényeges eljárási szabálysértés nélkül lefolytatott eljárása során, a beszerzett bizonyítékok alapján a tényállást helyesen állapította meg, s az abból levont jogi következtetése is helytálló. Az ítéltábla lényegében egyetértett az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásával, ezért a már kifejtett indokok megismétlése nélkül, a fellebbezéssel összefüggésben az alábbiakra mutat rá.

[35] A polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 369. §-a rendezi a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét, a 370. §-a szabályozza a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörének korlátait. A Pp. 370. §-ának (1) bekezdése szerint a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét – a (2)-(4) bekezdésben foglalt eltéréssel – az erre irányuló fellebbezési kérelemre, csatlakozó fellebbezésre, ellenkérelemre, azok korlátai között gyakorolja. Ilyen korlátnak minősülnek a 371. § (1) bekezdés a)-d) pontjában megjelölt tartalmi követelmények körében előadottak. Mindebből következik, hogy a bíróság által hivatalból figyelembe veendő anyagi vagy eljárási jogszabálysértésen kívül csak a fellebbezésben, csatlakozó fellebbezésben, fellebbezési ellenkérelemben felhozott jogszabálysértés képezheti a másodfokú felülbírálat tárgyát, illetve a fellebbezésben nem

hivatkozott, de a másodfokú bíróság által észlelt lényeges eljárási szabálysértés csak a fellebbező fél kérelmére vehető figyelembe.

[36] Az alperes fellebbezésében mindenekelőtt támadta az elsőfokú bíróság 11-I. sorszámu – a felperes pernyertessége érdekében kérelmezett beavatkozást engedélyező – végzését, anélkül azonban, hogy a Pp. 41. § (1), 42. §-ának megsértését valamelyik fellebbezési kérelméhez kapcsolta volna. (E kérdés – a felperes által elmulasztott cselekmény hiányában – kizárólag a beavatkozó perbeli helyzetét érintette.) Mindazonáltal, az alperes e körben előadott jogi érvelése téves: abból, hogy a felperesi adós elleni felszámolási eljárásban hitelezőnek minősülő felperesi beavatkozó jogosult lett volna a Cstv. 40. § (1) bekezdése alapján perindításra vagy a már megindított perbe való belépésre (Pp. 52. §), nem következik, hogy a felperesi perbelépés helyett ne választhatta volna a felperes oldalán való beavatkozást, figyelemmel arra is, hogy a Cstv. 40. § (1) bekezdése szerint perindításra jogosultak nem alkotnak kényszerű pertársaságot. Adott esetben beavatkozásra akkor is sor kerülhet, ha az önálló perindításra (az adós jogügyletének keresettel való megtámadására) nyitva álló határidő a beavatkozóra nézve már eltelt.

[37] A Pp. 41. §-ából nem vonható le olyan következtetés, hogy a beavatkozást megalapozó jogi érdeknek a támogatott fél érdekétől mindenképpen különböző, „egyéb” jogi érdeknek kell lennie. A Cstv. 40. §-ának hitelezővédelmi rendeltetéséből következő, a hitelezői igények kielégítési alapját képező felszámolási vagyon visszaszerzésére irányuló jogi érdek a felperes és a felperesi beavatkozó eljárási pozícióját egyaránt megalapozhatja.

[38] Az elsődleges fellebbezési kérelem körében állított jogszabálysértéseket – Pp. 276. § (5), 279. § (1), (2), (3), 265. § (2) bekezdés b) pont, 346. § (5) bekezdés, Cstv. 40. § (1) bekezdés a) pont – az ítéltábla megalapozatlannak találta.

[39] Az elsőfokú bíróság a rendelkezésére álló bizonyítékokat okszerűen értékelve állapította meg a tényállást, s helyesen jutott arra a jogi következtetésre, hogy a perbeli szerződés Cstv. 40. § (1) bekezdés a) pontjára alapított megtámadása sikeres, s ennek következtében az eredeti állapot helyreállításának van helye. Helyesen foglalt állást a perbeli forgatókönyv értékét és az alperes (projektársaság) létrehozásának indokát illetően. A hitelezők kijátszásának szándékát a támadott szerződés időpontja és egyéb, az elsőfokú bíróság ítéletében részletezett körülményei alapján helyesen állapította meg, figyelemmel a Cstv. 40. § (3) bekezdésére is. A bizonyítási érdekl – a perfelvételi tárgyalás jegyzőkönyvében rögzített nyilatkozatai alapján – tisztában lévő alperes a rosszhiszeműségének és a támadott szerződés ingyenességének vélelmét nem tudta megdönteni.

[40] Az alperes perfelvételi tárgyaláson tett nyilatkozatára tekintettel az elsőfokú bíróság eljárása megfelelt a Pp. 237. §-ának (anyagi pervezetés).

[41] Az elsőfokú bíróság helyesen mellőzte a bizonyítás elrendelését a 2020-21. évben a felperesnél felmerült költségeket illetően, ugyanis a per tárgya a támadott, 2022. november 15-én kelt szerződés alapján elvont (meglévő) pénzeszköz visszakövetelése volt. Az e szerződéssel elvont (meglévő) vagyon összegét nem befolyásolja, hogy a felperesnek korábban milyen költségei merültek fel.

[42] A Cstv. 40. § (3) bekezdésében megfogalmazott vélelem rosszhiszeműségre és ingyenességre vonatkozó bizonyítási szabályából az következik, hogy a megtámadott, formálisan visszterhes szerződés esetén nem elegendő az ingyenesség vélelmének megdöntéséhez, ha a szerződés tartalmaz ellenszolgáltatásra vonatkozó rendelkezést, hanem bizonyítandó (leginkább a tényleges teljesítés igazolásával, vagy azzal, hogy a teljesítés a feleknek fel nem róható okból maradt el), hogy a felek akarata ténylegesen visszterhes szerződés megkötésére irányult.

[43] Az adott perben annak volt ügydöntő jelentősége, hogy a támadott szerződés alapján az alperesnek nyújtott hozzájárulásával szembeállítható-e olyan valódi ellenszolgáltatás, amely az adós vagyonának csökkenését kizárja, illetve megléte esetén a hitelezői igények kielégítésére alkalmas. Az elsőfokú bíróság helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a perbeli forgatókönyv, illetve az együttműködés remélt (bizonytalan) eredménye nem minősül ilyennek. Mindezek alapján a felperes a támadott szerződés visszterhességét nem tudta bizonyítani.

[44] Az ítéltábla nem találta alaposnak a másodlagos, az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésére irányuló fellebbezési kérelemben felhozott – lényegében az elsődleges kérelemben felsoroltakkal megegyező – eljárási szabálysértésekre való hivatkozást. Ezek alapján nem volt indokolt az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezése és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítása.

[45] Az előzőekben kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[46] Az alperes pervesztes lett, ezért a másodfokú eljárásban felszámított perköltsége a Pp. 83. § (5) bekezdése alapján az ő terhén marad.

[47] A fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján a felperes és a felperesi beavatkozó másodfokú perköltségének megfizetésére az alperes köteles. A felperes a másodfokú eljárással felmerült költségét a 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet alapján kérte megállapítani. Az ítéltábla a felperes képviselőjével járó ügyvédi tevékenységért a másodfokú eljárásra megállapított ügyvédi munkadíj mértékét a 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 5. § (1) bekezdésére is figyelemmel, a 3. § (1) bekezdés c) pontja és (4) bekezdése alapján határozta meg 4.595.000 forint + áfa összegben, a felperesi beavatkozó képviselője folytán felmerült ügyvédi munkadíjat pedig a fellebbezési ellenkérelmében felszámított 2.229.700 forint + áfa összegben.

Budapest, 2025. november 12.

Dr. Vuleta Csaba s.k.  
a tanács elnöke

Dr. Balázs Ildikó s.k.  
s.k.  
előadó bíró

Dr. Pesti Zsuzsanna  
bíró

A kiadmány hitelül:  
(Varga Beatrix)